

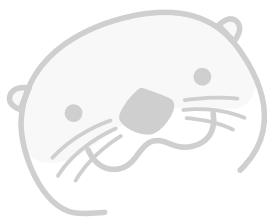
ศูนย์รับฝากความเสียใจ

ชื่อ

เขียน

รักสิริ

แปล

ทดลองอ่าน

แพรวสำนักพิมพ์
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ในชีวิตคนเรามีวันที่ฝนตก

หakarมเพียงคันเดียวที่ทางกันนั้นเกิดรั้วซึม

ทั้งตัวคงต้องเปียกปอน

ตำนานของนครไทเปเล่าลือกันว่า ในศูนย์การค้าใต้ดินของ
สถานีไทเป มีสถานที่หนึ่งที่จะช่วยส่งจดหมายและสิ่งของกลับไป
ให้คนที่ไม่อาจพบหน้าในปัจจุบันได้ โดยมีกฎง่าย ๆ เพียง

คุณไม่มีทางหาศูนย์รับฝากความเสียใจเจอ จนกว่าที่แห่งนี้
จะยอมให้คุณเจอ

ศูนย์รับฝากความเสียใจจะเปิดบริการแค่วันพุธ ระหว่างเวลา
สิบเจ็ดนาฬิกาถึงสิบเก้านาฬิกาเท่านั้น

ห้ามส่งจดหมายหรือสิ่งของหาตัวเอง

คนที่คุณจะส่งถึงต้องเป็นคนที่เคยเจอหน้ากันมาก่อน

ไม่สามารถแก้ไขอดีตได้ ทำได้เพียงเยียวยาหัวใจตัวเองเท่านั้น

ศูนย์รับฝากความเสียใจ เป็นนิยายติดอันดับขายดีของไต้หวัน โดยเปรียบเทียบความเศร้าของคนเราเป็นสายฝนโปรยปราย แม้คนทุกคนจะมีภูมิคุ้มกันหรือก็คือร่มไว้เพื่อกางกันลมฝน แต่ร่มคันนั้นก็อาจสมบูรณ์พร้อมเสมอไป และ “ศูนย์รับฝากความเสียใจ” แห่งนี้ก็เป็นเสมือนนักซ่อมร่ม ที่จะเยียวยาความเสียใจ อุดรูรั่วในจิตใจของผู้ที่มีความเสียใจในอดีต

หากคุณสามารถส่งจดหมายหรือสิ่งของกลับไปหาคนที่คุณไม่สามารถเจอหน้าได้อีกต่อไปในปัจจุบัน คุณจะส่งอะไรกลับไป...

แพรวสำนักพิมพ์

กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓

บทที่ ๑ ขำวกล่อง

คนที่ได้ชื่อว่าเป็น“เจ้าหน้าที่รับฝากความเสียใจ” นั้น

ไม่ใช่คนที่คอยรับฝากสิ่งของ

แต่เป็นคนที่ช่วยดูแลรักษาความเสียใจแทนผู้อื่นต่างหาก

๑๗.๐๘ น.

“ที่นี่คือ ‘ที่นั่น’ ใช่ไหมคะ”

เด็กสาววัยรุ่นในเครื่องบินนักเรียนเอ่ยถามด้วยความสงสัย มือข้างหนึ่งกอดถุงกระดาษใบหนึ่งไว้แนบอก เธอยืดคอพยายามชะเง้อมองด้านในของเคาน์เตอร์ ดวงตากกลมโตสอดส่ายไปมาด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“ที่นั่นคือที่ไหนล่ะ” ชายหนุ่มในชุดสูทสีดำพอดีตัวสวมถุงมือสีขาวถามเธอกลับ ประเมินด้วยสายตาแล้วชายคนนี้น่าจะมีอายุไม่ถึงสามสิบปี เด็กสาวเห็นบนป้ายที่ตั้งอยู่บนเคาน์เตอร์ทรงสามเหลี่ยมเล็ก ๆ เขียนไว้ว่า

ศูนย์รับฝากความเสียหาย เจ้าหน้าที่รับฝาก : หงเฮ่า

“ก็คือที่ที่ว่ากันว่าสามารถส่งของกลับไปยังอดีตได้ใช่หรือเปล่าคะ”

หงเฮ่าพยักหน้าแล้วถามกลับ “คุณมีของจะส่งใช่ไหมครับ”

“หา?” เด็กสาวทำหน้าง

“คุณมีของที่จะส่งไปยังอดีตใช่ไหมครับ” หงเฮ่ามองดูกระดาษ
ในมือเด็กสาวแล้วพูด “ไม่มันคงมาถึงที่นี่ไม่ได้หรอก”

“คือว่า หนูเก็บมันได้บนรถไฟใต้ดินค่ะ” เด็กสาวค่อยได้สติ
คืนมา เธอพยักหน้า รีบวางกระเป๋านักเรียนไว้บนเคาน์เตอร์แล้ว
หยิบจดหมายออกมาจากถุงกระดาษ

ในถุงมีจดหมายอยู่สองฉบับและพัสดุของไม้ใหญ่หนักอีกซอง
หนึ่ง ดูจากรูปร่างและขนาดของพัสดุนั้นแล้ว สิ่งที่บรรจุอยู่ข้างใน
น่าจะเป็นหนังสือปกแข็งเล่มหนึ่ง

หงเฮ่ามองเห็นพวงกุญแจที่ห้อยอยู่มุมหนึ่งของกระเป๋านักเรียน
บนนั้นมีชื่อเขียนไว้ตัวเล็กๆว่า *อ้ายหมิน*

สิบนาทีก่อน

บนขบวนรถไฟใต้ดินที่แล่นด้วยความเร็วสูง ผู้โดยสารนั่ง
กระจัดกระจายอยู่ภายในตู้รถไฟกันเป็นกลุ่มๆ เนื่องจากไม่ใช่
ช่วงหัวค่ำ จึงไม่อยู่ในช่วงเวลาเร่งด่วน คนในรถไฟจึงไม่มากนัก
ที่นั่งก็ไม่ได้ถูกจับจองจนเต็มแน่น รู้สึกโปร่งโล่งสบายอย่างหาได้ยาก

อ้ายหมินในวัยสิบเจ็ดปีนั่งอยู่ในตู้สุดท้ายของขบวน กำลัง
ก้มหน้าก้มตาเลื่อนหน้าจอโทรศัพท์มือถือ อันที่จริงเธอไม่ชอบ
นั่งรถไฟใต้ดินเท่าไรนัก เพราะทั้งพื้นที่แคบจนคนเบียดเสียดและ
อากาศที่แทบจะควบแน่นกลายเป็นน้ำแข็ง ไหนจะเสียงรถวิ่งดังหึ่มๆ
น่ารำคาญที่ทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจอีก หากไม่ใช่ว่าเป็นวิธีกลับบ้าน
ที่เร็วที่สุดแล้วละก็ เธอไม่มีทางเลือกสารมันแน่ ดังนั้นแค่เพียง
ก้าวเข้าไปในรถไฟใต้ดินเธอเป็นอันต้องล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา

เลื่อนหน้าจอดูหน้านั้นที่ทุกครั้ง ใ้รู้ว่าเธอติดโทรศัพท์มือถือจน
ห่างมือไม่ได้ แต่เพราะอยากจะเบี่ยงเบนความสนใจของตัวเองไป
ก็เท่านั้นเอง

อ้ายหมินกำลังเดินทางจากโรงเรียนกลับบ้าน เธอจบชั้นมัธยม
ปีที่หกเมื่อเดือนมิถุนายนปีนี้ ซึ่งเดือนนี้เธอก็กำลังจะได้เป็นเพรชชี
ของมหาวิทยาลัยแล้ว วันนี้เธอจึงกลับมาโรงเรียนเก่าเพื่อทำเรื่อง
เอกสารต่าง ๆ หลายเดือนก่อนเธอทำคะแนนสอบได้ไม่เลวเลย
แถมสูงติดอันดับต้น ๆ เกือบทุกวิชา จึงสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัย
ที่หวังไว้ได้ สำหรับอ้ายหมินแล้ว วันเปิดภาคเรียนของมหาวิทยาลัย
ในวันพรุ่งนี้เท่ากับเป็นของขวัญวันเกิดชิ้นใหญ่ชิ้นหนึ่งของเธอเลย
ทีเดียว

วันนี้เป็นวันเกิดของเธอ เธอกำลังจะอายุสิบแปดปีเต็มในอีก
ไม่กี่ชั่วโมงนี้แล้ว

หลายวันนี้แม่เอาแต่พร่ำพูดว่า ‘หมินหมินจะโตเป็นผู้ใหญ่
แล้วนะ’

‘หนูยังไม่อยากโตเลย โตแล้วไม่เห็นดีตรงไหน’ แล้วเธอก็
มักจะตอบกลับไปอย่างไม่ยินดีเช่นนี้

“วัดชั้นเต๋าประตูจะเปิดทางขวา” เสียงประกาศดังขึ้นใน
ขบวนรถ อ้ายหมินเงยหน้ามองชื่อสถานีให้แน่ใจแล้วก็หันหลัง
จมดิ่งอยู่กับโลกในโทรศัพท์มือถือต่อ โรงเรียนของเธอตั้งอยู่ที่
หนานกั๋ง แต่บ้านของเธออยู่ที่ปิ่นเฉียวจึงจำเป็นต้องเดินทางข้าม
จากฝั่งตะวันออกมายังฝั่งตะวันตกของไทเป เรียกว่าต้องผ่านหัว
ทั้งไทเปถึงจะกลับบ้านได้

‘ชาวด่วน! หัวหน่าวงไอดอลบอยแบนด์ซูเปอร์! ประกาศ
ลาออกจากวงในบ่ายวันนี้’ แพนเพลงต่างร้องให้ทำใจรับไม่ได้

อ้ายหมิ่นเลื่อนหน้าจ้อโทรศัพท์มือถือเจอพาดหัวข่าวบนหน้าเว็บไซต์ แล้วอดบ่นพึมพำไม่ได้ว่า “นี่มันข่าวบ้านอะไรรักกันเนี่ย”

เนื่องจากวัตช์ชั้นแต่่าไม่ใช่สถานีใหญ่จึงมีคนขึ้นมาในขบวนรถไม่มาก ขณะที่อ้ายหมิ่นกำลังตีกตใจที่เธอจะได้ยึดที่นั่งสองที่ไว้คนเดียว ทันใดนั้นก็มีคนคนหนึ่งนั่งลงบนที่นั่งว่างด้านขวาของเธอ อ้ายหมิ่นพยายามประคองศีรษะให้อยู่ในองศาเดิม แต่ค่อยๆ เหลือบตามองไปรอบๆ เพื่อยืนยันให้แน่ใจว่าในขบวนรถยังมีที่นั่งอื่นว่างมากมาย จากนั้นจึงลอบชำเลืองมองทางด้านขวามืออีกครั้งทันที แล้วเห็นว่าคนคนนั้นเป็นคุณตาอายุราวเจ็ดสิบปี แต่เพราะแสงส่องลงมาจึงเกิดเงามืดจากหมวกเบเรต์สีเทาอบบ่งไปหน้าเขาไปกว่าครึ่ง

“ถึงจะดูภูมิฐานไม่เลว แต่คงไม่ใช่คนสติดีนักหรอกนะ เห็นๆ อยู่ว่ามีที่นั่งว่างตั้งเยอะ แล้วทำไมต้องมานั่งเสียจนชิดฉันอย่างนี้ด้วยล่ะ” อ้ายหมิ่นบ่นกับตัวเองในใจพร้อมกับขยับตัวถอยห่างพยายามเว้นระยะห่างระหว่างสองคน แล้วก็หันาก้มตาเลื่อนหน้าจ้อโทรศัพท์มือถือต่อ

“ช่วงข่าวทันเหตุการณ์ บ่ายวันนี้เกิดอุบัติเหตุรถเก๋งชนกัน เสียหลักพลิกคว่ำบนถนนเซี่ยงหยาง เขตหนานกั๊ง นครไทเป ขณะนี้กำลังนำตัวผู้บาดเจ็บสองรายส่งโรงพยาบาล”

“หนานกั๊งอีกแล้วหรือ ทำไมถึงรู้สึกว่่าที่นั่งชอบเกิดอุบัติเหตุอยู่เรื่อย” อ้ายหมิ่นคิดในใจ ขณะเดียวกันก็กดเปิดเพลงแล้วเร่งเสียงที่แผดผ่านหูฟังให้ดังขึ้น พยายามจะกลบเสียงรถไฟฟ้่าที่วิ่งดังกึกกังและความรู้สึกไม่พอใจที่คนข้างๆ ขยับเข้ามาชิดจนแทบจะเบียดเธออยู่แล้ว

บนหน้าจ้อโทรศัพท์มือถือบอกเวลาสิบหกนาฬิกาห้าสิบแปดนาที

ยังต้องใช้เวลากลับห้านาทีกว่าจะถึงสถานีปั่นเหี่ยว

“สถานีไทเป ผู้โดยสารสามารถเปลี่ยนขบวนรถไฟไปยังสาย
ต้นสุดขบวนนี้ได้ที่สถานีนี้” เสียงประกาศในขบวนรถดังมาในจังหวะ
ที่เสียงร้องกับดนตรีวันช่วงกันพอดี ขณะเดียวกับที่คนในขบวน
เริ่มขยับไปที่ประตูเพื่อเตรียมจะลง

สถานีไทเปเป็นจุดต่อรถไฟที่ใหญ่ที่สุด ไม่เพียงเป็นจุดเชื่อมต่อ
ระหว่างรถไฟใต้ดินสองสายเท่านั้น แต่ยังเชื่อมต่อกับรถไฟฟ้า
รถไฟความเร็วสูง และห้างสรรพสินค้าอีกด้วย จึงทำให้มีผู้คน
เดินขวักไขว่คึกคักตลอดทั้งวัน นอกจากนี้ยังมีศูนย์การค้าใต้ดิน
ที่เธอมักจะเดินหลงทางเป็นประจำอีกด้วย

พอประตูเปิด ผู้คนต่างทยอยกันลงจากขบวนรถ อ้ายหมิน
สังเกตเห็นว่าคุณตาที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็ขยับลุกขึ้นเช่นกัน ดีเหลือเกิน
ที่เขาลงสถานีนี้ อ้ายหมินแอบร้องไห้โยด้วยความดีใจอยู่ในใจ
หากแต่หางตากลับเหลือบไปเห็นเงาสีดำของวัตถุอย่างหนึ่ง พอ
เพ่งมองไปก็เห็นว่ามันคือถุงกระดาษหุ้มหัวหน้าตาเรียบ ๆ ใบหนึ่งซึ่ง
คุณตาสีมัวบนแก้มอ้อเสียอย่างนั้น!

อ้ายหมินงยหน้าขึ้นทันควันด้วยความร้อนใจ พอดีกับที่ประตู
ของรถไฟอีกขบวนที่อยู่อีกชานชาลาเปิดออกพอดี ผู้คนจึงกรูกัน
ออกไป เธอกวาดตามองไปรอบๆ สุดท้ายก็เห็นร่างชายชราท่ามกลาง
ฝูงชนอยู่ไกลลิบๆ เธอจึงคว้าถุงกระดาษแล้วรีบพุ่งออกไปก่อน
ประตูรถจะปิด

ติ๊ด ๆ ๆ ติ๊ด ๆ ๆ เสียงประตูรถไฟใต้ดินข้างหลังปิดลง
อ้ายหมินหายใจหอบ แต่กลับหาร่างของชายชราไม่เจอ เพราะเมื่อ
เธอแอบมองหน้าเขาแค่แวบเดียวจึงจำรูปร่างหน้าตาเขาไม่ได้เลย
จำได้แค่ผู้ชายชราสวมหมวกเบเรต์เท่านั้น เวลานี้อ้ายหมินถึงได้

รู้ว่าเธอเดินล่อเกินไป

“คงต้องเอาไปฝากไว้ที่ศูนย์รับฝากของหายแล้วสินะ ถ้าเป็นของสำคัญ คุณตาก็น่าจะร้อนใจมากเหมือนกันละมั้ง”

อ้ายหมินจับราวบันไดเดินขึ้นจากชั้นใต้ดินชั้นสองขึ้นไปยังชั้นหนึ่ง พอรู้บัตรโดยสารตั้ง ปี๊บ ๆ แล้วก็ออกมาจากชานชาลา เบื้องหน้าคือคลื่นฝูงชนคึกคักจอแจราวกับตลาดกลางคืน ทางเดินของศูนย์การค้าใต้ดินที่สามารถเดินทะลุผ่านไปได้และป้ายบอกทางต่าง ๆ ติดอยู่ทั่วสารทิศ ดูละลานตาไปหมด ถึงแม้ว่าตลอดสองฝั่งในศูนย์การค้าใต้ดินจะมีร้านค้าหลากหลายประเภทและป้ายไฟสีฉูดฉาด แต่ก็ยังไม่อาจขบไล่ความรู้สึกอึดอัดของการเป็นพื้นที่ปิดทึบอันเป็นเอกลักษณ์ของศูนย์การค้าใต้ดินไปได้ ไม่ว่าจะสว่างไสวแค่ไหนก็ปกคลุมระลอกความมืดมิดได้ไม่หมดอยู่ดี

“ขอโทษนะคะ ขอทางหน่อยค่ะ” ได้ยินเสียงหนึ่งดังมาจากด้านหลัง ครั้นหันกลับไปมองก็เห็นหญิงตั้งครรภ์คนหนึ่งสวมชุดคลุมท้องสีฟ้าอ่อนดูแล้วน่าจะอายุราวสี่สิบปี

“ขอโทษด้วยค่ะ” เวลาหนึ่งเองอ้ายหมินถึงได้รู้ว่าเธอยืนขวางทางอยู่ จึงรีบหลบไปยืนข้าง ๆ ทันที

“ที่นี่มันขวางกตच्छัด ๆ” อ้ายหมินถอนหายใจ พยายามมองหาป้ายบอกทางจากบรรดาป้ายมากมาย ไม่ค่อยง่ายกว่าจะเจอตัวหนังสือที่เขียนว่า “ศูนย์รับฝากของหาย” ได้ในที่สุด จึงเดินไปตามทิศทางที่หัวลูกศรชี้ เธอถอนหายใจออกมาอีกเฮือก “ถ้าเกิดฉันออกไปจากที่นี่ไม่ได้ก็คงเป็นเรื่องปกติจนไม่มีทางที่จะปกติไปได้มากกว่านี้อีกแล้วแหละ”

ถึงแม้การรื้อของของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจะเป็นการไร้มารยาทก็ตาม แต่เพราะถุงหูหิ้วไม่ได้ปิดปากถุงไว้ อ้ายหมิน

จึงมองแวบเดียวก็เห็นของข้างในได้หมดแล้ว ด้านในมีจดหมายสามฉบับ ซึ่งหากพูดกันตามจริง หนึ่งในนั้นมีซองหนึ่งที่มีขนาดค่อนข้างใหญ่จนดูเหมือนจะเป็นพัสดุมากกว่า

“อ๊ะ ถ้าเกิดว่าในนี้มีซองผิดกฎหมายจะทำยังไงดีละ มีข่าวพวกนี้ให้เห็นอยู่บ่อยๆ ว่าพอช่วยรับฝากของให้คนอื่นแล้วกลายเป็นว่าข้างในเป็นยาเสพติด ยิ่งไปลองตรวจดูเสียหน่อยจะได้สบายใจที่ฉันทำอยู่นี้ถือว่าถูกต้องแล้ว สมเหตุสมผลอยู่แล้วละนะ” อ้ายหมินสะกดความอยากรู้อยากเห็นไว้ไม่อยู่จึงพูดลอบใจตัวเอง

เธอหยิบจดหมายทั้งสามฉบับออกมา พบว่าบนซองตรงตำแหน่งชื่อผู้รับเขียนไว้แค่ชื่อกับนามสกุล และตรงที่อยู่เป็นเพียงตัวเลขแถวหนึ่ง อีกทั้งผู้ส่งจดหมายล้วนเป็นชื่อเดียวกันทั้งหมด คงเป็นคุณตาคนเมื่อก็นี่สินะ

“ประหลาดเกินไปแล้ว ไม่มีที่อยู่ผู้รับแล้วจะส่งจดหมายไปได้อย่างไร”

อ้ายหมินหยิบจดหมายฉบับหนึ่งมาพลิกดูแล้วอ่านตัวเลขแถวนั้นในใจ “หนึ่งเก้าเก้าเก้า ศูนย์เก้า ศูนย์สาม หนึ่งหกศูนย์ ศูนย์ศูนย์ศูนย์” นี่ไม่ใช่เบอร์โทรศัพท์ แต่กลับดูเหมือนรหัสอะไรสักอย่าง หรือไม่ก็เป็นวันที่กับเวลามากกว่า “ทำไมต้องเขียนเลขพวกนี้ด้วยนะ”

เธอปั่นพื้มพ้ำพร้อมกับเดินไปข้างหน้าต่อ มีป้ายบอกทางติดอยู่ถี่ยิบทำเอาเธอปวดเศียรเวียนเกล้าไปหมด และทางเดินในศูนย์การค้าใต้ดินที่วุ่นคดเคี้ยวนี้ทำให้เธอไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ตรงไหน อ้ายหมินเริ่มนึกเสียใจขึ้นมาว่าเธอจะมายุ่งวุ่นวายแบบนี้ไปทำไมกัน ขณะที่หยุดยืนอยู่那儿 เธอก็พบว่าตัวเองมายืนอยู่หน้า

เคาน์เตอร์หนึ่ง

“สวัสดิ์ครับ ที่นี่คือศูนย์รับฝากความเสียหาย” ทันใดนั้นเสียงผู้ชายอบอุ่นเสียงหนึ่งก็ดังเข้ามาในโสตประสาท

อ้ายหมินได้สติกลับมาทันที แล้วพบว่ามิชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ กำลังกล่าวทักทายเธออยู่

“สวัสดี! ที่แท้ก็มีที่แบบนี้จริง ๆ ด้วย...” อ้ายหมินพึมพำกับตัวเอง

เธอเพิ่งนึกถึงเรื่องเล่าของเมืองหลวงแห่งนี้ซึ่งเคยได้ยินมาออกว่า ในมุมหนึ่งของศูนย์การค้าใต้ดินสถานีไทเป มีสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งสามารถส่งจดหมายกลับไปยังอดีตให้แก่ “คนที่ไม่อาจพบได้อีก” และยังสามารถรับจดหมายตอบกลับได้ด้วย ดูเหมือนจะชื่อว่า...ศูนย์รับฝากความเสียหาย ใช่แล้ว “ศูนย์รับฝากความเสียหาย” ก็น่าจะเป็นที่นั่นละ

ว่ากันว่าศูนย์รับฝากความเสียหายไม่ใช่สถานที่สำหรับรับฝากสิ่งของที่ผู้คนทำหล่นหรือลืมทิ้งไว้ แต่เป็นที่ที่รับฝาก “ความเสียหาย” ที่ผ่านเข้ามาและหายไป” และเพราะเหตุนี้เองเชื่อว่าทุกคนจะมองเห็นศูนย์รับฝากความเสียหายแห่งนี้ได้ ผู้ที่จะเจอที่นี่ได้ต้องเป็นคนที่ยกอดเก็บความเสียหายเอาไว้อย่างแรงกล้า

อ้ายหมินหันมองไปรอบด้าน แล้วก็ตระหนักว่าบรรยากาศที่นี่แปลกประหลาดมาก เห็นอยู่ชัด ๆ ว่าตั้งอยู่บนทางเดินของศูนย์การค้าในสถานีรถไฟใต้ดิน ทว่ากลับให้ความรู้สึกเงียบสงบเหมือนตัดขาดจากโลกภายนอก อากาศก็ดูเหมือนจะหยุดนิ่ง คล้ายกับเป็นห้วงมิติที่ดำรงอยู่อย่างเป็นเอกเทศอย่างไรอย่างนั้น ในศูนย์

การคำใต้ดินที่ผู้คนมากมายสัญจรไปมา แต่ไม่มีใครเหลียวมองที่นั่นเลยสักคน แม้แต่ตัวเธอเองที่ผ่านที่นั่นมาหลายครั้งแล้วก็ไม่เคยสังเกตเห็นมาก่อนเหมือนกัน

เธอถอยหลังไปก้าวหนึ่ง เงยหน้ามองเหนือเคาน์เตอร์ซ้ำแล้วซ้ำอีก ไม่ได้มีสิ่งๆ ที่เหมือนจะเป็นป้ายไฟนีออนบอกชื่อว่าเป็นที่ใด มีเพียงนาฬิกาทรงกลมเรือนหนึ่งซึ่งบอกเวลาสิบเจ็ดนาฬิกาแปดนาทีเท่านั้น

“ไม่สะดวกตาแบบนี้เอง มีนาถึงไม่เคยสังเกตเห็นเลย”
อ้ายหมินพูดเองเออเอง

“ที่นี่มีแต่ ‘มัน’ ที่จะยอมให้เห็นถึงจะเห็นได้ครับ” หงเฮ่าเอ่ยเนิบๆ ราวกับกำลังตอบข้อสงสัยของอ้ายหมิน

“มัน? ‘มัน’ คือใครคะ” อ้ายหมินเอนตัวไปข้างหน้า ดวงไฟบนเคาน์เตอร์ส่องไปหน้าเธอจนสว่างขึ้นมาเธอถึงได้พบว่าด้านหลังของหงเฮ่าคือทางเดินยาวเหยียด สองฟากของทางเดินนั้นคือตู้ล็อกเกอร์ทำจากโลหะสีเทา ความบริสุทธิ์ไร้ราคะและโทสนีเยือกเย็นของมันชวนให้รู้สึกลงตาประหนึ่งมายากล “ว้าว! เหมือนฉากในหนังไซไฟเลยแฮะ”

“ไม่ คุณเข้าใจผิดแล้ว ไม่ใช่ว่าคุณหาที่นั่นเจอ แต่เป็นเพราะที่นั่นยอมให้คุณเจอได้ต่างหาก เป็นที่แห่งนี้ที่เลือกคุณไงล่ะ” หงเฮ่าชิงพูดเองโดยไม่สนใจการตั้งคำถามของเด็กสาว

“ฟังดูเหมือนเรื่องหลอกเด็กยังไงไม่รู้ คุณต้องเป็นพวกแก๊งต้มตุ๋นแหงๆ” อ้ายหมินว่าพร้อมกับกอดกระชับถุงกระดาษกับอ้อมอกแน่นขึ้น “อีกอย่างที่บอกว่า ‘ส่งจดหมายกลับไปยังอดีตได้’ ฟังดูไม่ค่อยสมจริงเท่าไรเลย คนปกติๆ เขาไม่เชื่อกันหรอกค่ะ!”

“มีแต่คนที่เชื่อเท่านั้นจึงจะเห็นที่นั่นได้”

น้ำเสียงเยือกเย็นของหงเฮ่าทำเอาเธอชะงักไป

“ใจคุณเองก็คงเชื่อว่ามิศุนย์รับฝากความเสียใจอยู่จริงๆ เหมือนกันสินะ”

อ้ายหมินไม่ตอบ จะให้บอกออกไปว่าเชื่ออันไหนหรือ ลูบอกว่า เธอหวังมาตลอดว่าจะมีสถานที่เช่นนี้อยู่จริงดีกว่า เธอหวังว่าจะมีที่ไหนสักที่ที่บรรเทาความเสียใจให้ได้ ตัวเธอเองก็มีความเสียใจที่ไม่อาจคลี่คลายได้เรื่องหนึ่งเช่นกัน

“คุณมีจดหมายที่อยากจะส่งกลับไปในอดีตใช่ไหม ไม่งั้นคงมาถึงที่นี่ไม่ได้หรอก” หงเฮ่าถามกลับ ถึงแม้ว่าจะไม่เคยมีลูกค้าที่ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนเหมือนอ้ายหมินเข้ามาเลยก็ตาม แต่คนที่สามารถค้นพบที่นี่ได้ล้วนแต่เป็นคนที่อยากส่งอะไรบางอย่างกลับไปยังอดีตด้วยกันทั้งนั้น ชื่อนี้ไม่ผิดแน่ เพราะที่นั่นเลือกเองว่าจะให้ใครมองเห็นมันได้

“เจ้านี่นะหนูเก็บมันได้บนรถไฟฟ้าคะ” อ้ายหมินยื่นจดหมายออกไป

ปกติแล้วหงเฮ่าไม่ได้ใส่ใจรายละเอียดบนจดหมายนัก เพราะโดยพื้นฐานแล้วคนที่สามารถมาถึงที่นี่ได้ต่างทำความเข้าใจกับเงื่อนไขการส่งจดหมายมาก่อนแล้วทั้งนั้น เขาจึงไม่จำเป็นต้องเตือนอะไรเป็นพิเศษเลยสักคำ แต่ทว่าสถานการณ์ตอนนี้ต่างออกไป เขาจึงหยิบซองจดหมายขึ้นมาดูอย่างละเอียด ตรงช่องผู้รับและที่อยู่ที่จัดส่งนั้นเขียนไว้แยกกัน

คุณจู่ย ๑๙๙๙๐๙๐๓๑๒๐๐๐๐

คุณหง ๑๙๙๙๐๙๐๓๑๖๐๐๐๐

คุณหลี่ ๑๙๙๙๐๙๐๓๑๑๐๐๐๐

หงเฮ่าสงสัย เพราะไม่เคยมีใครเคยส่งจดหมายรวดเดียวถึง

สามฉบับมาก่อน

“ตัวเลขข้างหลังคือวันที่ใช้ไหมคะ” อ้ายหมินถาม

“ครับ” หงเฮ่าพยักหน้าแล้วหยิบจดหมายฉบับหนึ่งขึ้นมา
“จู้ย? นามสกุลหายากมากทีเดียว ส่วนความหมายของตัวเลข
หนึ่งเก้าเก้าเก้า ศูนย์เก้า ศูนย์สาม หนึ่งสองศูนย์ศูนย์ศูนย์ศูนย์
ก็คือวันที่สาม เดือนกันยายน ปีหนึ่งเก้าเก้าเก้า เวลาสิบสองนาฬิกา
ศูนย์นาฬิกา ศูนย์วินาทีนะ” จู๊ๆ น้ำเสียงของเขาก็อ่อนโยนลงคล้ายกับ
กำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง จากนั้นจึงพูดอีกว่า “วันที่สาม เดือน
กันยายน งั้นก็วันนี้พอดี บังเอิญจังแฮะ”

หากจะส่งจดหมายกลับไปยังอดีตนั้นข้อมูลที่ต้องระบุลงไป
ไม่ใช่ที่อยู่ผู้รับหากแต่เป็นเวลาและวันที่ที่ต้องการจะส่งจดหมาย
กลับไป นอกจากนี้ยังต้องเป็นวันที่ได้พบหน้าอีกฝ่ายเป็นครั้ง
สุดท้ายด้วย ส่วนชื่อผู้รับจดหมายกรอกลงไปได้เฉพาะนามสกุล
หรือชื่อเล่นเท่านั้น แต่ชื่อผู้ส่งจะต้องกรอกทั้งชื่อและนามสกุล
เพื่อให้เวลามีจดหมายตอบกลับมาจึงจะสามารถรับได้

“แล้วก็ในวันเกิดของหนูพอดีด้วยค่ะ” สายตาเด็กสาวเจือ
แววยิ้มทั้งที่ยังคงสอดส่ายไปมา

หงเฮ่ามองเธอแวบหนึ่งด้วยความสนทته้แล้วพูดว่า “สุขสันต์
วันเกิดนะ”

“ขอบคุณค่ะ” อ้ายหมินตอบกลับพร้อมยิ้มกว้าง

หงเฮ่ามุดลงไปหยิบปากกาในลิ้นชักแล้วยื่นให้เธอ “กรุณา
เขียนชื่อของตัวเองไว้หลังซองจดหมายด้วย”

“ทำไมเหรอคะ”

“เพราะถ้าเกิดผู้ส่งจดหมายไม่ได้รับจดหมายตอบกลับ คุณ
จะ¹ได้รับจดหมายแทนได้นะ”

“มีกรณีแบบนี้ด้วยหรือคะ กว่าจะหาที่นี้เจอได้อุตสาหะตั้งใจ มาฝากจดหมายนี้ไว้โดยเฉพาะเขียนนะคะ...”

“ใจคนนะเปลี่ยนแปลงได้เสมอ ตอนนี้อาจจะตกลงรับปาก แต่วินาทีถัดมาอาจจะนึกเสียใจในภายหลังก็ได้” หงเฮ่าอธิบายต่ออีกว่า “แต่กรณีที่เจอมากที่สุดนะคือกลัวว่าจะได้รับจดหมายตอบ กลับมาจริงๆ มากกว่า”

“กลัวหรือคะ”

“ใช่ ปกติแล้วคนที่มาส่งจดหมายกลับไปยังอดีตล้วนแต่มีความเสียใจที่อยากจะแก้ไขหรือชดเชยด้วยกันทั้งนั้น แต่เพราะไม่สามารถคาดเดาล่วงหน้าได้ว่าผู้รับจดหมายจะเขียนอะไรกลับมา เคยมีจดหมายตอบกลับที่ทำให้คนส่งเสียใจอยู่เช่นกัน”

“นั่นน่ากลัวเกินไปแล้วมั้ง จดหมายตอบกลับที่คาดเดาไม่ได้... อย่างกับคนที่แอบรักมาสารภาพรักเลยแฮะ” อ้ายหมินยกไหล่ เขียนชื่อตัวเองลงไปบนซองจดหมาย “เอ๊ะ ปากกาหมึกหมดเสียแล้ว ขอเปลี่ยนด้ามใหม่หน่อยค่ะ”

“นั่นเป็นหมึกล่องหน เพราะมีกฎว่าจะทำให้จดหมายของผู้ส่งเสียหายไม่ได้”

“จริงสิ ถ้าอย่างนั้นสามารถส่งเลขลอตเตอรี่งวดถัดจากวันนั้นให้อีกฝ่ายได้ไหมคะ” จู๋ๆ อ้ายหมินก็เงยหน้าขึ้นมา แววดตาเป็นประกายระยิบระยับ “อย่างนี้เขาก็จะรวยแล้ว”

“ไม่ได้ คุณรับฝากความเสียใจก่อตั้งขึ้นมาบนเงื่อนไขที่ว่า จะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอนาคตได้ เพราะฉะนั้นจึงไม่สามารถทำเรื่องที่จะเปลี่ยนแปลงไปจากความเป็นจริงได้ และไม่สามารถบอกตัวเองมาจากอนาคตได้ด้วยเช่นกัน” หงเฮ่าอธิบาย “อีกอย่าง ไม่มีใครทำแบบนี้ได้ด้วย ผู้ที่มาอยู่ที่แห่งนี้ได้มีใช้เพราะต้องการ

จะเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขอะไร แต่มาเพื่อเติมเต็มความรู้สึก
เสียใจที่ยังค้างคาอยู่ให้ลุล่วงไปเท่านั้น ส่วนการจะทำให้อีกฝ่าย
ร่ำรวย หรือจะให้อีกฝ่ายเปลี่ยนแปลงแก้ไขเหตุการณ์ใดๆ นั้น
ผมไม่สามารถส่งจดหมายออกไปให้ได้ครับ”

“อ้อ” อ้ายหมินพยักหน้า “เขียนเสร็จแล้วค่ะ” เธอยื่นจดหมาย
ที่เขียนชื่อเรียบร้อยแล้วให้เขา

พอรับจดหมายมาแล้วหงเฮ่าก็เสริมอีกว่า “แบบนี้ก็ใช้ได้แล้ว
จดหมายจะถูกเก็บไว้สามเดือน ต้องกลับมารับภายในระยะเวลา...”

“คือว่า...ขอโทษนะคะ...”

อ้ายหมินยังไม่ทันได้ถามต่อจู่ๆ ก็มีเสียงหนึ่งแทรกขึ้นมา
เป็นหญิงสาวอายุราวสามสิบปีสวมเสื้อผ้าเข้าชุดกันคนหนึ่ง

เธอเป็นลูกค้าคนที่สองของวันนี้

“ขอโทษที่ขัดจังหวะพวกคุณนะคะ แต่ฉันกลัวว่าจะไม่ทันเวลา
ฉันเองก็มีของที่ส่งเหมือนกัน...”

อ้ายหมินรีบขยับหลบไปข้างเคาน์เตอร์อย่างรู้งานแล้วแอบ
เงี่ยหูฟัง

“สวัสดีครับ ที่นี่คือศูนย์รับฝากความเสียใจ” หงเฮ่าพูดเหมือน
เมื่อครูๆไม่มีผิด

“สวัสดีค่ะ ฉันชื่อหลี่จยาถิ จะมาส่งของค่ะ พอดีเห็นเรื่อง
ศูนย์รับฝากความเสียใจจากในอินเทอร์เน็ตมาว่าที่นี่สามารถ
ส่งของกลับไปยังอดีตได้ใช่ไหมคะ” น้ำเสียงของเธอฟังดูลังเล
อยู่บ้าง

“ใช่ครับ คุณไม่ต้องบอกชื่อผมก็ได้ สามารถเก็บไว้เป็น
ความลับส่วนตัวได้ครับ”

“อ้อ โอเคค่ะ คือฉันอยากจะส่งเจ้านี่นะคะ” หลี่จยาถิหยิบ

พัสดุห่อหนึ่งออกมาจากกระเป๋าสะพายข้างยี่ห้อลองมองปี พวง
กุญแจโคราเมอนที่ห้อยอยู่ข้างกระเป๋าทอประกายสีทองวิบวับ
“รบกวนวางราบแบบนี้ ไม่ต้องตั้งขึ้นมานะคะ ฉันห่อมันเรียบร้อย
แล้วและแปะชื่อกับเวลาไว้ด้านบนแล้วด้วย น่าจะไม่มีปัญหาอะไร
ส่วนของขวัญในคือ...”

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องบอกผมว่าของขวัญในคืออะไรด้วย
เหมือนกัน” หงเฮ่ารับห่อผ้าที่ทั้งหนักทั้งอุ่นน้อยๆ นั้นมาด้วยความ
ระมัดระวัง “เป็นของขวัญที่ต้องการจะส่งเองใช่ไหมครับ” สิบเนื่อง
จากกรณีของอ้ายหมิน หงเฮ่าจึงถามเพิ่มไปอีกประโยค

“ค่ะ” หลีจยาตีผงกัศริระเบาๆ แล้วถามต่อ “ขอถามอีกนิด
คะว่ามีค่าใช้จ่ายไหมคะ เช่นค่าบริการอะไรทำนองนี้” เธอทำท่าจะ
หยิบกระเป๋าตังค์ออกมา

“ปาฏิหาริย์ไม่สามารถตีเป็นราคาได้ครับ”

ในหนึ่งสัปดาห์ศูนย์รับฝากความเสียหายจะเปิดเพียงวันเดียวและ
จะเปิดทำการใน “ยามสนธยา” เท่านั้น

ช่วงรุ่งสาง เวลาศูนย์นาฬิกาศูนย์นาฬิกาของแต่ละวันคือช่วง
เปลี่ยนผ่านจากวันหนึ่งไปสู่อีกวัน เรียกได้ว่าเป็นจุดเปลี่ยนของวัน
และช่วงเวลาตั้งแต่สิบเจ็ดนาฬิกาถึงสิบเก้านาฬิกานั้นคือช่วงเวลา
ที่กลางวันกับกลางคืนมาบรรจบกันพอดี ทั้งสองช่วงเรียกว่ายาม
สนธยา และเรียกได้ว่าเป็นจุดเปลี่ยนของวัน ท้องฟ้าจะเปลี่ยน
จากสว่างไปเป็นมืด ส่วนวันพุธคือวันกลางสัปดาห์ ซึ่งถือว่าเป็น
รอยต่อของสัปดาห์เช่นกัน และในช่วงเวลาที่เป็นจุดเปลี่ยนทั้งสอง
นี้เองจะเกิดปาฏิหาริย์ขึ้นมา

“ถ้าอย่างนั้น เมื่อไหร่ถึงจะมารับจดหมายตอบกลับได้คะ

ความหมายของฉันคือ ต้องรอนานแค่ไหนค่อยกลับมารับเธอคะ”

“ไม่ว่าจะมีจดหมายตอบกลับมาหรือไม่ ก็จะมีรู้ได้ในวันเดียวกัน
เลยครับ”

เพราะจะส่งจดหมายกลับไปยังอดีตได้แค่วันที่ทั้งสองฝ่าย
พบหน้ากันเป็นครั้งสุดท้ายเท่านั้น ดังนั้นหากไม่มีจดหมายตอบกลับ
มาทันทีในวันนั้นเลย ส่วนใหญ่ก็จะไม่ได้รับจดหมายตอบกลับมา
อีกเลยเช่นกัน ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ลิบนาที่สุดท้ายก่อนร้านใน
วันนั้นจะปิดก็จะมีจดหมายฉบับเดิมตีกลับมา แต่เขาไม่ได้อธิบาย
ออกไป

“ถ้ามีจดหมายตอบกลับของคุณก็จะมีชื่อปรากฏอยู่บนหน้าจอ
ถึงตอนนั้นคุณแค้แจ้งชื่อนามสกุลให้ผมทราบก็พอแล้วครับ”
หงเฮ่าชี้ที่ด้านล่างของเคาน์เตอร์ อ้ายหมินชะโงกหน้ามองตามลงไป
ก็พบว่ามียอคอมพิวเตอร์จอหนึ่งฝังอยู่ในที่อบโต๊ะ พอจดหมาย
เข้ามา คอมพิวเตอร์ก็จะส่งเสียงแจ้งเตือนและแสดงชื่อบนหน้าจอ
นั่นเอง

“ว้าว! โสเทคเกินไปแล้ว แถมยังประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์
เสียด้วย!” อ้ายหมินที่อยู่ด้านข้างเอ่ยปากชมด้วยความตื่นตาตื่นใจ
อย่างอดไม่อยู่

“ถึงจะไม่ได้มีจดหมายมากมายก่ายกองเป็นภูเขา แต่ก็ยัง
จำเป็นต้องตั้งค่าไฟล์ถึงจะสามารถสืบค้นได้” หงเฮ่าอธิบายอย่าง
ละเอียด แล้วเสริมอีกว่า “ไม่ว่าอีกฝ่ายจะได้รับจดหมายหรือไม่
เราก็จะเก็บจดหมายฉบับนั้นไว้ให้เป็นเวลาสามเดือน”

“ถ้ามันก็คือไม่สามารถรับประกันได้ว่าอีกฝ่ายจะได้รับจดหมาย
แน่หรือเปล่า งั้นเธอคะ” สีหน้าของหลิงยาถิที่ได้ยินความคิดเห็นอย่าง
เห็นได้ชัด

“สำหรับเรื่องนี้อำนาจในการตัดสินใจไม่ได้อยู่ที่ผม แต่อยู่ที่คุณเองต่างหาก”

“ฉัน?”

“ใช่ครับ ต้องดูว่าคุณปรารถนาจะส่งจดหมายไปยังอดีตแรงกล้าแค่ไหน หรืออีกฝ่ายมีปมให้ต้องตัดสินใจอีกแค่ไหน”

อาจจะพูดได้ว่าความเสียใจก็คือแรงผลักดันในการจะส่งจดหมายกลับไปยังอดีตนั่นเอง ยิ่งเป็นความเสียใจที่แรงกล้ามากเท่าไร ก็ยิ่งสามารถส่งจดหมายกลับไปยังอดีตได้อย่างแน่นอนมากเท่านั้น

“เข้าใจแล้วค่ะ ขอบคุณค่ะ” หลีจยาตีพยายามแค้นยิ้มออกมาน้อยๆ พร้อมกล่าวขอบคุณ “ฉันจะไปนั่งรอตรงเก้าอี้ด้านข้างนั้นนะค่ะ เพราะถึงยังไงก็เหลือเวลาอีกแค่สองชั่วโมงเท่านั้นเอง” พูดจบก็เดินไปนั่งลงบนแถวเก้าอี้

ไม่ไกลจากด้านหน้าของเคาน์เตอร์ศูนย์รับฝากความเสียใจ มีแถวเก้าอี้สีฟ้าหกตัววางเรียงไว้ ใต้เก้าอี้มีท่อนเหล็กกรรมดาดาๆ เชื่อมเก้าอี้แต่ละตัวไว้ให้ติดกัน เหมือนเก้าอี้นั่งรอรถประจำทางที่พบเห็นได้ทั่วไปตามป้ายรถประจำทาง

หงเฮ่าหมุนตัวเดินไปยังทางเดินที่อยู่ข้างหลังทยอยนำจดหมายหึ่งสีฉับวาวเข้าไปในตู้ล็อกเกอร์ที่ละฉบับ เสียงกุกกักดังแว่วมาเบาๆ หลังจากวางจดหมายเสร็จก็หันกลับมา พบว่าอ้ายหมินยังมองเขาอยู่

“ยังมีธุระอะไรอีกไหมครับ”

“หนูมีหนึ่งคำถามค่ะ...” อ้ายหมินนั่งเผลออยู่สักพักแล้วพูดว่า “หนูสามารถเขียนจดหมายกลับไปยังอดีตด้วยได้ไหมคะ”

คำถามของเธอทำเอาหงเฮ่าอึ้งไปเล็กน้อย “ได้อยู่แล้ว คุณ

หาที่นี้เจอ งั้นก็หมายความว่า ‘มัน’ ยอมให้คุณหาเจอ” เมื่อครูนี้
เข้าใจผิดมาตลอดว่าอ้ายหมिनเป็นเพียงคนที่บังเอิญเก็บจดหมาย
ได้แล้วมาส่งแทนคนอื่นแค่นั้น เขามองข้ามไปว่าถ้าเธอสามารถหา
ศูนย์รับฝากความเสียหายแห่งนี้พบ หมายความว่าเธอเองก็สามารถ
เยียวยาความเสียหายของตัวเองได้ด้วยเช่นกัน เพียงแต่อ้ายหมิน
ที่อยู่ตรงหน้านี้น่าจะเป็นแค่เด็กมัธยมปลายเท่านั้น จะมีความเสียหาย
อะไรที่ไม่อาจแก้ไขได้กันล่ะ

“คุณจะเขียนจดหมายหาใครหรือครับ”

“หนูอยากส่งรูปถ่ายของหนูไปให้คุณพ่อที่เสียไปแล้วคุณนะค่ะ
ให้ท่านได้เห็นหน้าหนูในตอนนี้นักนิด” อ้ายหมินรีบหยิบโทรศัพท์
มือถือออกมาจากกระเป๋านักเรียน “ส่งโทรศัพท์มือถือกลับไปในอดีต
ได้ไหมคะ”

“ได้นะมันได้ เพราะไม่มีการจำกัดเรื่องของที่ส่ง เพียงแต่
คุณอยากส่งกลับไปยังอดีตนานแค่ไหนล่ะ ถึงสิ่งของที่ส่งกลับ
ไปยังอดีตจะอยู่ในสภาพปิดผนึก ไม่มีอะไรทำอันตรายสิ่งนั้นได้
ก็จริง แต่ถ้าเวลานั้นยังไม่มียุคโทรศัพท์แบบนี่ล่ะก็ เกรงว่าพ่อของคุณ
จะใช้ไม่เป็นนะสิ”

“สิบแปดปีก่อน หนูไม่รู้ว่าตอนนั้นมีโทรศัพท์แล้วหรือยัง
แต่ก็ไม่เป็นไร หนูเขียนวิธีใช้งานๆ แนบไปด้วยได้ค่ะ ไม่มีปัญหา”
อ้ายหมินมองหงส์ด้วยแวตามุ่งมั่นแรงกล้า

“สิบแปดปีก่อนนั้นหรือ ตอนที่คุณอายุเท่าไรแล้วครับ”

“สิบแปดค่ะ วันนี้หนูอายุสิบแปดปีเต็มพอดีเลยนะคะ” น้ำเสียง
ของอ้ายหมินฟังดูร้อใจ

“ถามแบบนี้อาจจะเสียมารยาทมากไปหน่อยนะครับ แต่ขอถาม
สักหน่อยว่าคุณกับพ่อเคยเจอหน้ากันหรือเปล่าครับ”

“ไม่เคยค่ะ ท่านเสียไปก่อนที่หนูจะเกิด”

“ถ้าเป็นแบบนี้ก็ต้องขอโทษด้วยจริง ๆ ไม่สามารถทำได้ครับ”

“ทำไมล่ะคะ”

“อีกฝ่ายต้องเป็นคนที่เคยเห็นหน้าค่าตากันมาก่อนถึงจะได้ นะครับ” และทำได้แค่ส่งจดหมายกลับไปยังวันที่ที่ได้พบหน้ากัน เป็นครั้งสุดท้ายเท่านั้นด้วย แต่หंगเฮ่าไม่ได้พูดออกไป

“สักนิดก็ไม่ได้เหรอะคะ ไม่มีเหตุผลเกินไปหน่อยแล้ว”
อ้ายหมินทำหน้าที่ผัดหวัง

“ไม่ได้เกี่ยวกับเวลาเหรอะครับ” หงเฮ่าถอนหายใจแล้วอธิบาย “ที่นี่ไม่เหมือนการส่งจดหมายทั่วไป ฉะนั้นจึงจะต้องเคยเห็นหน้า กันมาก่อน นี่เป็นเงื่อนไขที่สำคัญที่สุดครับ”

การส่งไปรษณีย์ทั่วไปขอเพียงรู้ที่อยู่และชื่อนามสกุลก็สามารถ ส่งจดหมายไปให้อีกฝ่ายได้แล้ว ถึงแม้ไม่รู้จักกันก็ไม่ใช่ไร เพราะ การส่งไปรษณีย์ทั่วไปเป็นเพียงการส่งวัตถุเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับ อารมณ์ความรู้สึก แต่สิ่งที่ที่นี่ส่งไปคือความเสียใจ เกี่ยวพันกับ ความรู้สึก จึงเชื่อว่าใครก็สามารถหาที่นี้พบได้

ส่งของแทนคนอื่นมานานหลายปีขนาดนี้ แต่นี่กลับเป็นครั้งแรก ที่เจอคนที่อยากส่งของไปให้คนที่ไม่เคยเจอหน้ากันมาก่อน แถมยังเป็นแค่คนที่มาส่งแทนคนอื่นด้วย หงเฮ่าคิด

“เคยเห็นในรูปถ่ายก็ไม่ได้เหรอะคะ”

“ไม่ได้ครับ” หงเฮ่าส่ายหน้าบ่งบอกว่าเขาเองก็เสียใจ “จะว่า ไปแล้วอาจจะดูเหลือเชื่อมากก็จริงนะครับ แต่คลื่นความถี่ระหว่าง คนกับคนจำเป็นต้องผ่านการสัมผัสกันจริง ๆ ถึงจะจูนกันติดได้ ก็เหมือนกับสวิทช์ปิดเปิดนั่นแหละครับ แม้จะเป็นวาสนาที่ได้เห็น อีกฝ่ายเพียงฝ่ายเดียวก็ไม่ใช่ไร หรือแค่ได้เห็นหน้าเป็นครั้งสุดท้าย

ก็ใช้ได้แล้ว”

ถึงอีกฝ่ายจะเป็นพ่อ เรียกได้ว่าเป็นคนในครอบครัวที่ใกล้ชิด แต่ไม่ได้ก็คือไม่ได้ ต่อให้เขาอยากจะช่วยยั้งงักก็จนปัญญา หงเฮ่า เว้นช่วงไปก่อนจะพูดเสริมว่า “คุณอาจจะคิดแบบนี้ก็ได้ว่า ‘สัมผัสที่แท้จริง’ คือเสตมป์ที่ติดลงไปบนซองจดหมายที่จะส่งไปยังอดีต จำเป็นต้องมีเสตมป์ถึงจะส่งจดหมายออกไปได้ครับ”

“ไม่ค่อยยุติธรรมเลย...” คำพูดของหงเฮ่าทำให้อ้ายหมินรู้สึกไม่พอใจอยู่เรื่อย ๆ ใบหน้าของเธอต่างจากใบหน้ายิ้มแย้มก่อนหน้านี้ โดยสิ้นเชิง เธอพูดเสียงแผ่ว “คุณพ่อจะต้องอยากเห็นหนูแข็งแรงปลอดภัยอย่างในตอนนี้แน่ ท่านคงเสียใจมากกว่าใครแน่เลย... ถ้าให้ท่านได้เห็นหนูสักครั้งก็คงจะดี” คล้ายกับกำลังพูดกับตัวเอง อย่งไรอย่างนั้น

“งั้นหนูจะไปเดินเล่นก่อนนะคะ เตี่ยวค่อยกลับมาอีกที” อ้ายหมินงยหน้าขึ้น ปลุกปลอบใจตัวเองแล้วยิ้มออกมาได้อีกครั้ง จากนั้นก็หันไปมองหลี่จยาถึที่นั้งอยู่มุมหนึ่ง ทว่าเธอเพิ่งจะเดินไปไม่กี่ก้าวก็หันกลับมาตะโกนถามอีกว่า “ที่นี่อย่างกับเขาวงกต แล้วหนูจะหาที่นี่เจออีกครั้งได้ยั้งงัละคะ”

“ไม่ใช่ คุณเข้าใจผิดแล้ว ไม่ใช่ว่าคุณหาที่นี่เจอ แต่ที่นี่ย่อมให้คุน...” หงเฮ่าทวนคำพูดที่เพิ่งพูดไปเมื่อครูนั้งเข้า

“...เลือกให้คุนเจอมันต่างหาก” อ้ายหมินพูดต่อประโยคสุดท้ายเอง แล้วทำหน้าที่ทะเล้นอย่างซุกซนก่อนจะหายลับไปในฝูงชน ตึง-เสียงคอมพิวเตอร้งดังขึ้นมา เป็นการแจ้งเตือนว่ามีจดหมายเข้า

‘มีจดหมายตอบกลับมาเร็วเกินไปแล้ว’ หงเฮ่าคิดในใจ แต่ก็ไม่แน่ว่าจะเป็นจดหมายตอบกลับของหลี่จยาถึเสียทีเดียว เป็น

ไปได้ว่าอาจจะเป็นจดหมายตอบกลับของจดหมายที่อ้ายหมิ่นนำมา
มีข้อความขึ้นที่หน้าจอว่า **แจ้งเตือนจดหมายตอบกลับ** ไม่มี
ข้อความอื่นอีก เพราะเป็นการรักษาความลับส่วนตัวของลูกค้า
ระบบจึงไม่แสดงชื่อนามสกุลของผู้รับจดหมายให้เห็นทันที ด้วย
เหตุนี้จึงไม่รู้ว่าเป็นจดหมายของใครตั้งแต่การแจ้งเตือน อีกทั้ง
ตามกฎหมายแล้วเขายังไม่สามารถค้นหาเองได้โดยพลการ เว้นแต่ผู้ส่ง
แจ้งชื่อเองจึงจะสามารถค้นหาได้

แต่เมื่อครูนี้เธอเพิ่งจะหลุดปากบอกชื่อออกมาเขาจึงสามารถ
ค้นหาได้

“ที่จำได้คือนามสกุล ‘หลี่’ นะ น่าจะเป็นหลี่จากคำว่าหลี่หมิง
ที่แปลว่ารุ่งอรุณ...” หงเฮ่าเคาะแป้นพิมพ์กรอกนามสกุลนั้นลงไป
นอกเสียจากจะมีจดหมายมากกว่าหนึ่งฉบับที่จำหน้าถึงผู้รับนามสกุล
เดียวกัน จึงจะต้องกรอกทั้งชื่อทั้งนามสกุล

หลี่จยาถิ ๐๓๙๒ มีชื่อนี้ตั้งขึ้นมาบนหน้าจอทันที ต่อท้าย
ชื่อคือหมายเลขตู้ล็อกเกอร์ เป็นจดหมายตอบกลับของเธอจริงๆ ด้วย

‘คนที่ได้ชื่อว่า **เจ้าหน้าที่รับฝากความเสียหาย** นั้นไม่ใช่คนที่
คอยรับฝากสิ่งของ แต่เป็นคนที่ช่วยดูแลรักษาความเสียหายแทน
ผู้อื่นต่างหาก และเก็บรักษาสิ่งของนั้นเอาไว้ให้ดีกว่าที่จะส่งกลับคืน
สู่เจ้าของเดิม เป็นงานที่อ่อนโยนมากเลยละ’ หงเฮ่าปล้นลูกคิดถึง
คำพูดประโยคนี้ที่พอเคยพูดกับเขาไว้เมื่อตอนยังเด็กขึ้นมา จู่ๆ
ขอบตาก็ร้อนผ่าว

คล้ายรู้สึกได้ถึงสายตาของหงเฮ่า หลี่จยาถิที่นั่งอยู่บนเก้าอี้
เงยหน้าขึ้นมองมายังศูนย์รับฝากความเสียหาย หลังเคาน์เตอร์สว่างจ้า
ส่องสว่างขับไล่ความมืดสลัวเลื่อนรางที่อยู่ด้านนอก คล้ายหน้าต่าง
บานหนึ่งที่เปิดออกสู่ภายนอก

หงเฮ่าผงกัศริระให้เธอ แล้วอาศัยจิ้งหะวาก็มีหน้านั้นแอบขีด
น้ำตาตรงทางตาตัวเองเบาๆ หลีจยาถึรับลูกชิ้นปรี๋มาหน้าเคาน์เตอร์
“มีจดหมายตอบกลับมาแล้วหรือยังคะ ใช้ของฉันหรือเปล่า”
“ใช้ครับ ลักครุ่นะครับ” หงเฮ่าหมุนตัวเดินไปตามทางเดิน
ยาวด้านหลังซึ่งตลอดสองฟากล้วนแต่เป็นตู้ล็อกเกอร์

หงเฮ่าก้าวเดินไปโดยแทบจะไม่มีเสียงฝีเท้า ทั้งเนิบช้าและ
เยือกเย็น คล้ายภาพสลโลว์โมชั่นของแอนิเมชั่น จนในที่สุดเขา
ก็หยุดอยู่หน้าตู้ล็อกเกอร์ตู้หนึ่งก่อนจะกดรหัสผ่านลงไป จากนั้น
ประตูตู้ก็เค็งเปิดออกมาเบาๆ มือของเขาที่สวมถุงมือสีขาวปลอด
คู่หนึ่งยื่นเข้าไปควานหาของในตู้ ตอนที่ชักมือกลับมา ก็มีพัสด
ห่อหนึ่งอยู่ในมือแล้ว หงเฮ่าประคองห่อผ้านั้นด้วยสองมือใน
ระดับอก กระบวนการทั้งหมดแทบจะเป็นพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์
อย่างหนึ่ง

“มีจดหมายตอบกลับของคุณมาแล้วครับ”

หลีจยาถึรับห่อผ้านั้นมาอย่างรวดเร็วแล้วรีบร้อนเปิดออกทันที
หงเฮ่าเห็นว่าในห่อผ้านั้นเป็นกล่องที่ห่อด้วยผ้าลายจุดสีส้ม
อมแดงอีกชั้นหนึ่ง ลวดลายจุดดวงกลมบนผ้านั้นดูคล้ายรัศมีบนศีรษะ
ของเทพทูตวงแล้ววงเล่า เมื่อแกะห่อผ้าออก กล่องข้าวสเตนเลส
ทรงโบราณกล่องหนึ่งก็ปรากฏสู่สายตาด้านนอกของกล่องเรียบง่าย
อย่างที่พูด ไม่เหมือนแบบที่พวกผู้หญิงนิยมใช้กัน ก่อนหน้านี้อ่อน
ที่เขารับกล่องข้าวมานั้นมันยังอุ่นอยู่ น่าจะเพิ่งทำเสร็จได้ไม่นาน
ก็มาส่งออกไปเลย

เวลานี้ภายในกล่องข้าวที่ว่างเปล่าและล้างจนสะอาดแล้วนั้น
มีกระดาษไนต์เล็กๆ แผ่นหนึ่งแนบมาด้วย หลีจยาถึหยิบกระดาษไนต์
ขึ้นมาด้วยนิ้วมือที่สั้นเทาน้อยๆ จากนั้นน้ำตาพลันเอ่อล้นออกมา

อย่างกลิ่นไม้ไม่อยู่ ท่ามกลางความเลือนราง เบื้องหน้าคล้ายปรากฏ
เงาร่างที่เธอคิดถึงมานานแสนนาน

ท่ามกลางสายฝนยามค่ำคืน หลีจยาธิในวัยสิบเจ็ดปียืนถือร่มอยู่หน้า
อพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่ง

เธอแหงนหน้ามองอาคารอพาร์ทเมนต์หลังเก่าคร่ำคร่าที่มี
ความสูงเพียงสี่ชั้น หน้าต่างเหล็กสีซีดจางเพราะกรำแดดกรำฝน
มานาน กระเบื้องบนกำแพงด้านนอกมีสีปนกันอย่างพิลึกพิลั่น
มีรอยกะเทาะตรงนี้แหงตรงนั้นทั่ว น้ำโคลนสีเทาผุดออกมาจาก
ใต้กำแพง สายไฟห้อยระโยงระยางยู่เหยงอยู่ด้านข้าง นี่คือบ้าน
ที่เธออาศัยมาตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบัน เธอกับคุณปู่พักในห้องบน
ชั้นสอง

“อพาร์ทเมนต์นี้อายุเท่าพ่อของหนูเลยละ” ทุกครั้งที่พูดถึง
ที่นี่ หลีเต๋ยเนเซิงปู่ของเธอมักจะหัวเราะคิกคักยิ้มแยมเสมอ
คล้ายกับกำลังคุยเรื่องขำขันที่น่าสนใจอย่างไรอย่างนั้น เพียงแต่
นับตั้งแต่จำความได้ หลีจยาธิก็ไม่เคยหัวเราะกับเรื่องนี้ได้เลย
แม้แต่ครั้งเดียว

“ใครจะอยากอยู่ในอพาร์ทเมนต์เก่าซอมซ่อแบบนี้กันล่ะ!”
ช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยขบถของเธอก็เริ่มต้นจากอพาร์ทเมนต์แห่งนี้
เหมือนกัน

“จยาธิ งั้นหนูก็ต้องตั้งใจเรียน ต่ไปพ่อกำหนดหาเงินได้
เยอะๆ แล้ว พวกเราจะได้อยู่ที่อื่นกันได้ไงล่ะ ปู่ยังรอใช้ชีวิต
อย่างสุขสบายอยู่นะ